

Daphne Du Maurier

Η
ΤΑΒΕΡΝΑ
ΤΗΣ
ΤΖΑΜΑΪΚΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

**Η ΤΑΒΕΡΝΑ
ΤΗΣ ΤΖΑΜΑΪΚΑΣ**

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ ΤΖΑΜΑΪΚΑΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Jamaica Inn*

Συγγραφέας: Daphne Du Maurier

Μετάφραση: Άννα Παπασταύρου

Τυπογραφική διόρθωση: Χρύσα Φραγκιαδάκη

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Θάνος Κακολύρης

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-555-2

DAPHNE DU MAURIER

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ ΤΖΑΜΑΪΚΑΣ

Μετάφραση
Άννα Παπασταύρου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

*Η Ταβέρα της Τζαμάικας, ησυχαστήριο ζεστό και φιλόξενο,
στέκει ως τα σήμερα, πάνω στον δρόμο που ενώνει
το Μπόντιμιν με το Λόνσεστον. Στην ιστορία που ακολουθεί,
τη φαντάστηκα όπως ίσως να ήταν πάνω
από εκατόν είκοσι χρόνια πριν. Και, παρόλο
που τα τοπωνύμια μέσα στο βιβλίο είναι τα πραγματικά,
τα πρόσωπα και τα γεγονότα που περιγράφω
είναι εντελώς φανταστικά.*

ΔΑΦΝΗ ΝΤΙ ΜΟΡΙΕ

Οκτώβριος 1935

Ήταν μια γκριζα παγωμένη μέρα, στα τέλη του Νοέμβρη. Ο καιρός είχε αλλάξει μέσα σε μια νύχτα, κι ο άνεμος είχε φέρει μαζί του έναν μολυβένιο ουρανό κι ένα αδιάκοπο ψιλόβροχο, και παρόλο που δεν ήταν καλά καλά δύο το απόγευμα, το χλωμό χειμωνιάτικο σούρουπο έμοιαζε να πλησιάζει τους γύρω λόφους, τυλίγοντάς τους στην καταχνιά. Μέχρι τις τέσσερις θα είχε σκοτεινιάσει. Ο αέρας ήταν υγρός και παγωμένος, και παρά τα ασφαλισμένα παράθυρα, τρύπωνε μέσα στην άμαξα. Η υγρασία στα πέτοινα καθίσματα γινόταν αισθητή με το άγγιγμα, και πρέπει να υπήρχε μια χαραμάδα στην οροφή, γιατί πού και πού οι στάλες της βροχής έπεφταν απαλά στο εσωτερικό, μουσκεύοντας το δέρμα κι αφήνοντας έναν σκούρο λεκέ, σαν μελάνι πιτσιλισμένο. Με τις ριπές του ανέμου η άμαξα κλυδωνιζόταν στις στροφές του δρόμου, και στα ακάλυπτα σημεία της διαδρομής φυσούσε με τέτοια ένταση, που όλη η καρότσα έτρεμε και ταλαντευόταν, ανάμεσα στις ψηλές της ρόδες, σαν μεθυσμένη.

Ο αμαξιάς, κουκουλωμένος με το αδιάβροχο ως τ' αυτιά, ήταν διπλωμένος σχεδόν στα δύο στο κάθισμά του, λες κι αγωνιζόταν να προστατευτεί με τους ίδιους του ώμους, ενώ τα ξεπνοϊσμένα άλογα σέρνονταν βαρύτερα στις προσταγές του, τόσο τσακισμένα από τον άνεμο, ώστε ούτε που ένιωθαν το μαστίγιο που κάθε λίγο και λιγάκι πλατάγιζε πάνω από τα κεφάλια τους, καθώς το στριφογύριζε ο αμαξιάς στα μωδιασμένα του δάχτυλα.

Οι ρόδες της άμαξας έτριζαν και στέναζαν, καθώς βούλιαζαν στις αυλακιές του δρόμου, πιτσιλίζοντας τα παράθυρα με μαλακή λάσπη, που ανακατευόταν με την αδιάκοπη βροχή, κι έτσι οποιαδήποτε θέα του τοπίου θα μπορούσε να έχει κανείς, κρυβόταν πίσω από αυτό το θολό προπέτασμα.

Οι λιγοστοί επιβάτες στριμώχνονταν να ζεσταθούν και ξεφώνιζαν όλοι μαζί, όποτε η άμαξα έπεφτε σε καμιά πιο βαθιά λακκούβα, κι ένας ηλικιωμένος κύριος, που μουρμούριζε ασταμάτητα από την ώρα που επιβιβάστηκε στο Τρούρο, πετάχτηκε κάποια στιγμή οργισμένος από τη θέση του. Ταρακουνώντας με θυμό το παράθυρο, κατέβασε κάτω το τζάμι μ' έναν εκκωφαντικό θόρυβο, αφήνοντας να εισβάλει στην άμαξα ένας καταρράκτης βροχής πάνω στον ίδιο και στους συνταξιδιώτες του. Έβγαλε έξω το κεφάλι του κι άρχισε τις φωνές στον αμαξά, βρίζοντας τον αλιτήριο κι εγκληματία, πως τάχα θα τους ξέκανε όλους πολύ πριν φτάσουν στο Μπόντμιν, αν συνέχιζε να οδηγεί σαν τρελός. Φώναζε πως έτσι κι έτσι στα γέρικα κορμιά τους δεν είχε απομείνει άλλη ανάσα, κι όσο για εκείνον, δεν επρόκειτο ποτέ του να ξαναταξιδέψει με άμαξα.

Δεν είναι βέβαιο αν ο αμαξάς τον άκουσε ή όχι. Το πιο πιθανό ήταν οι κατάρρες και οι φωνές να παρασέρονταν από τον μανιασμένο άνεμο, γι' αυτό ο ηλικιωμένος, μετά από ένα δυο λεπτά ανέβασε και πάλι το παράθυρο, αφού πρώτα ξεπάγιασαν όλοι μέσα στην άμαξα, και ξαναχώθηκε στη γωνιά του, τύλιξε την κουβέρτα του γύρω από τα γόνατά του και συνέχισε να γκρινιάζει κάτω από τα μουστάκια του.

Η πιο κοντινή σ' αυτόν ταξιδιώτισσα, μια πρόσχαρη ροδομάγουλη γυναίκα με μπλε κάπα, έγενεψε συγκαταβατικά. Κλείνοντας το μάτι προς όποιον έτυχε να την κοιτάζει και μ' ένα γνέψιμο κατά τη μεριά του ηλικιωμένου, παρατήρησε τουλάχιστον για εικοστή φορά ότι ήταν η πιο άθλια νύχτα που θυμόταν στη ζωή της, και σίγουρα είχε ζήσει κάμποσες. Πως ήταν παλιόκαιρος και σίγουρα κανένας δεν μπορούσε να τον περάσει για μπόρα καλοκαιρινή. Και, σκαλιζοντας στα έγκατα ενός

τεράστιου καλάθιού, ανέσυρε ένα χορταστικότατο κομμάτι κέικ, όπου βύθισε τα δυνατά λευκά δόντια της.

Η Μαιρή Γέλαν καθόταν στην απέναντι γωνία, εκεί που η βροχή στάλαξε από τη χαραμάδα της οροφής. Κάπου κάπου, μια παγωμένη σταγόνα υγρασίας έπεφτε στον ώμο της, κι εκείνη την τίνιζε από πάνω της με μια βιαστική κίνηση.

Είχε ακουμπήσει το πιγούνι στα χέρια της, με τα μάτια καρφωμένα στο καταλασπωμένο παράθυρο, ελπίζοντας, με μια σχεδόν απελπισμένη απαντοχή, πως κάποια ακτίνα φωτός θα έσκιζε το βαρύ παραπέτασμα του ουρανού και πως, έστω και στιγμιαία, εκείνος ο χαμένος γαλάζιος παράδεισος που τύλιγε το Χέλφορντ την προηγούμενη μέρα θα φώτιζε προαναγγέλλοντας καλοκαιρία.

Ήδη, μόλις σαράντα μίλια μακριά από εκείνο που για είκοσι τρία ολόκληρα χρόνια υπήρξε το σπιτικό της, ένιωθε την ελπίδα της να σβήνει, κι εκείνο το παλικάρισιο κουράγιο που τη διέκρινε και που τόσο πολύ τη στήριξε όσο κράτησε η αγωνία της αρρώστιας της μητέρας της, αλλά και στον θάνατό της, συντριβόταν τώρα κάτω από το βάρος της βροχής και τον βασανιστικό αέρα.

Η περιοχή της ήταν άγνωστη, κι ένιωθε αποθαρρυσμένη και ηττημένη. Καθώς κοίταζε από το νοτισμένο παράθυρο της άμαξας, έβλεπε έξω έναν κόσμο διαφορετικό από εκείνον που γνώριζε, κι ας είχε περάσει μόνο μιας μέρας ταξίδι. Πόσο απόμακρα, κι ίσως χαμένα για πάντα, φάνταζαν τα λαμπερά νερά του Χέλφορντ, οι πράσινοι λόφοι και οι κοιλάδες, τα κάτασπρα αγροτόσπιτα στην άκρη του ποταμού! Στο Χέλφορντ έπεφτε μια ανάλαφρη βροχή, που χάιδευε απαλά τα δέντρα και χανόταν στο παχύ γρασίδι, σχηματίζοντας ρυάκια και ποταμάκια που χύνονταν στο μεγάλο ποτάμι, καθώς αυτό κυλούσε πάνω στη γη, που άνοιξε από ευγνωμοσύνη ολόγουρά του.

Αυτή εδώ τώρα ήταν μια βροχή που μαστίγωνε αλύπητα τα παράθυρα της άμαξας και πιγύοταν σ' ένα σκληρό και στέρφο χώμα. Δέντρα

πουθενά, πέρα από ένα δυο που τέντωναν τ' απελπισμένα γυμνά κλαδιά τους στους τέσσερις ανέμους, στρεβλωμένα και βασανισμένα από αιώνες αλύπητης καταιγίδας, και τόσο μαυρισμένα από τα χρόνια και τους καιρούς, που ακόμα κι αν τολμούσε ν' ανασάνει ανοιξιάτικος αέρας εκεί τριγύρω, σίγουρα ούτε ένα φύλλαράκι δε θα τολμούσε να ξεμυτίσει πάνω τους, από φόβο ότι η όψιμη παγωνιά θα το τσάκιζε. Ήταν άγονος ο τόπος, χωρίς σύδεντρα ή λιβάδια. Τόπος πέτρινος, με μαύρα ρείκια και καχεκτικά αμμόχорта.

Ποτέ δε θα είχε καλό καιρό εκεί, σκέφτηκε η Μαίρη. Είτε θα είχε βαρυχειμωνιά όπως σήμερα, είτε ξεροή κι αποπνικτική ζέστη, όπως το κατακαλόκαιρο, χωρίς μια κοιλάδα για σκιά ή καταφύγιο, μονάχα χορτάρι, που, πριν καλά καλά βγει ο Μάης, θα κιτρίνιζε και θα ξεραινόταν. Με τέτοιο καιρό όλος ο τόπος είχε βαφτεί γκριζός. Ακόμα κι ο κόσμος στον δρόμο και στα χωριά άλλαζε, για να ταιριάζει με το περιβάλλον. Στο Χέλστον, όπου είχε πάρει την πρώτη άμαξα, πατούσε σε γνώριμα χώματα. Ένα σωρό μνήμες τής έρχονταν στον νου, από τα παιδικά της χρόνια στο Χέλστον. Η βδομαδιατική διαδρομή στην αγορά με το κάρο, συντροφιά με τον πατέρα της, εκείνες τις μέρες που χάθηκαν, κι όταν εκείνος έφυγε πια από κοντά τους, το κουράγιο με το οποίο η μητέρα της πήρε τη θέση του, και οδηγούσε ασταμάτητα, χειμώνα καλοκαίρι, το κάρο φορτωμένο με πάπιες, αυγά και βούτυρο, όπως έκανε εκείνος, ενώ η Μαίρη καθόταν πλάι σφίγγοντας στα χεράκια της ένα καλάθι ίσαμε το μπόι της, με το παιδικό πιγούνι της να ξεκουράζεται στο χερούλι. Ο κόσμος ήταν φιλικός στο Χέλστον. Το όνομα των Γέλαν ήταν γνωστό και αξιοσέβαστο στην πόλη, γιατί η χήρα είχε ζήσει μια πολύ σκληρή ζωή μετά τον θάνατο του άντρα της, και δεν ήταν πολλές οι γυναίκες που θα μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα όπως εκείνη, μ' ένα παιδί και μια φάρμα, χωρίς να τους περάσει απ' το μυαλό η σκέψη να βρουν άλλον άντρα. Ήταν ένας αγρότης στο Μάνακαν που θα τη ζητούσε σε γάμο, αν τολμούσε, καθώς κι άλλος ένας πέρα απ' το ποτάμι στο Γκουίκ, όμως το βλέμμα της τους έλε-

γε ξεκάθαρα πως το σώμα της κι η ψυχή της ανήκαν ολοκληρωτικά στον άντρα που χάθηκε. Η σκληρή δουλειά στο αγρόκτημα στο τέλος την απόκαμε, κι όσο κι αν δε λυπόταν τον εαυτό της, όσο κι αν η αντοχή της είχε δοκιμαστεί εκείνα τα δεκαεπτά χρόνια της μοναξιάς, σαν έφτασε η ώρα της τελικής δοκιμασίας, δεν άντεξε, και το κουράγιο την εγκατέλειψε.

Σιγά σιγά, τα αποθέματά της σώθηκαν, και τα χρόνια ήταν δύσκολα. Οι τιμές έπεφταν παντού –καθώς έλεγαν στο Χέλστον– κι έτσι λεφτά δεν υπήρχαν πουθενά. Και πάνω στα χωριά το ίδιο. Σύντομα στις φάρμες θα έπεφτε πείνα. Τότε, έπεσε και μια αρρώστια στα λιβάδια κι όλα τα ζωντανά γύρω από το Χέλστον ψόφησαν. Ούτε ήξεραν τι ήταν, ούτε μπόρεσε κανείς να βρει γιατρικό. Ήταν μια επιδημία που σάρωνε και κατέστρεφε τα πάντα, πολύ περισσότερο από την ξαφνική παγωνιά, που ερχόταν με το γέμισμα του φεγγαριού και ξανάφευγε, χωρίς ν' αφήσει στο πέρασμά της ίχνη άλλα, πέρα από πτώματα μικρών ζώων. Δύσκολοι καιροί για τη Μαίρη Γέλαν και τη μητέρα της. Ένα ένα τα κοτόπουλα και τα παπιά αρρώσταιναν και ψοφούσαν, και το μουσχράκι μια μέρα, καθώς στεκόταν στον αγρό, σωριάστηκε και δεν ξανασηκώθηκε. Το πιο θλιβερό ήταν η φοράδα που τους υπηρέτησε πιστά είκοσι χρόνια, και που πάνω στη φαρδιά γερή της ράχη είχε για πρώτη φορά καβαλικέψει η Μαίρη. Άφησε την τελευταία της πνοή ένα πρωί, με το πιστό της κεφαλάκι στην αγκαλιά της μικρής. Κι όταν έσκαψαν ένα λάκκο κάτω από τη μηλιά στον δεντροκόηπο και την έθαψαν, και συνειδητοποίησαν ότι δεν επρόκειτο ποτέ πια να τους πάει στο παζάρι του Χέλστον, η μητέρα της Μαίρης γύρισε προς το μέρος της και είπε: «Νιώθω πως ένα κομμάτι από μένα θάφτηκε εδώ μαζί με τη Νελ, Μαίρη. Δεν ξέρω αν κλονίστηκε η πίστη μου ή τι άλλο φταίει, όμως η καρδιά μου κουράστηκε πια και δε νομίζω πως μπορώ ν' αντέξω άλλο».

Γύρισε στο σπίτι και κάθισε στην κουζίνα, χλωμή σαν το σεντόνι, γερασμένη δέκα χρόνια. Ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα, όταν η Μαίρη της είπε ότι θα πήγαινε να φωνάξει τον γιατρό. «Είναι πολύ αργά,

παιδί μου» είπε, «δεκαεφτά ολάκερα χρόνια». Κι άρχισε να κλαίει σιγανά, εκείνη που ποτέ της δεν είχε κλάψει.

Η Μαίρη πήγε να ειδοποιήσει τον γερο-γιατρό που ζούσε στο Μόγκαν κι ήταν αυτός που την είχε φέρει στον κόσμο· πηγαίνοντάς τη στο σπίτι της με το δίτροχό του, κούνησε το κεφάλι του και της είπε: «Άκου τι συμβαίνει, Μαίρη. Η μητέρα σου, από τότε που πέθανε ο πατέρας σου, δεν έκανε καμιά οικονομία στις σωματικές και στις ψυχικές της δυνάμεις, και να που τώρα καταρρέει ξαφνικά. Δε μ' αρέσει καθόλου αυτό. Έτυχε σε πολύ κακή στιγμή».

Ανηφόριαν τη δημοσιά προς το αγροτόσπιτο στην κορφή του χωριού. Μια συχωριανή τούς συνάντησε στην αυλόπορτα, ανυπομονώντας ολοφάνερα να ανακοινώσει τα κακά μαντάτα. «Η μητέρα σου χειροτέρευσε» φώναξε. «Μόλις πριν από λίγο βγήκε από την πόρτα, κοιτάζοντας σαν φάντασμα. Έτρεμε σύγκορμη και σωριάστηκε στο δρομάκι. Η κυρία Χόμπλιν κι ο Γουίλ Σερλ έτρεξαν κοντά της. Την τράβηξαν μέσα, την καμηενούλα. Λένε ότι τα μάτια της είναι κλειστά».

Ο γιατρός έσπρωξε αποφασιστικά τον κόσμο που χάζευε στην πόρτα. Με τη βοήθεια εκείνου του Σερλ, σήκωσαν το ακίνητο σώμα από το πάτωμα και το μετέφεραν επάνω στην κρεβατοκάμαρα.

«Έπαθε συμφόρηση» είπε ο γιατρός «αλλά ανασαίνει ακόμα. Ο σφυγμός της είναι σταθερός. Αυτό φοβόμουν πάντοτε, πως θα της ερχόταν κάτι ξαφνικά. Γιατί συνέβη τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, είναι κάτι που το ξέρει εκείνη κι ο Θεός. Τώρα, Μαίρη, πρέπει να φανείς αντάξια των γονιών σου, και να τη βοηθήσεις να το ξεπεράσει. Είσαι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να το κάνει».

Έξι ατέλειωτους μήνες η Μαίρη φρόντισε τη μητέρα της στην πρώτη και τελευταία της αρρώστια. Όση κι αν ήταν, όμως, η φροντίδα η δική της και του γιατρού, η χήρα δεν έδειχνε καμιά επιθυμία να συνέλθει. Δεν άντεχε να δώσει άλλη μάχη στη ζωή της.

Έμοιαζε, αντίθετα, πως αποζητούσε τον αναπαμό και παρακαλού-

σε σιωπηλά να έρθει γρήγορα. Είπε στη Μαίρη: «Δε θέλω να αγωνιστείς τόσο σκληρά όσο εγώ. Και το σώμα αλλά και η ψυχή τσακίζονται. Σαν φύγω εγώ, δεν έχεις πια λόγο να μένεις στο Χέλφορντ. Καλύτερα να πας στη θεία Πάσιενς, πέρα στο Μπόντμιν».

Μάταια η Μαίρη έλεγε στη μητέρα της πως δε θα πέθαινε. Η ιδέα του θανάτου τής είχε καρφωθεί στη σκέψη και δεν έβγαине με κανένα τρόπο.

«Δε θέλω να εγκαταλείψω τη φάρμα, μητέρα» είπε. «Γεννήθηκα εδώ, το ίδιο κι ο πατέρας μου. Κι εσύ από το Χέλφορντ ήσουν. Εδώ ανήκουν όλοι οι Γέλαν. Δε φοβάμαι ούτε τη φτώχεια ούτε μήπως χάσουμε τη φάρμα. Εσύ δούλεψες εδώ δεκαεφτά ολόκληρα χρόνια ολομόναχη. Γιατί να μην μπορώ κι εγώ να το κάνω; Είμαι δυνατή, αντέχω και τις αντρικές δουλειές, αυτό το ξέρεις καλά».

«Δεν είναι ζωή για μια κοπέλα» είπε η μητέρα. «Εγώ έζησα έτσι τόσα χρόνια για χάρη του πατέρα σου και για σένα. Αν δουλεύεις για κάποιον, νιώθεις ηρεμία και ικανοποίηση, άλλο όμως είναι να δουλεύεις για τον εαυτό σου. Δε σε γεμίζει».

«Στην πόλη δε θα 'χα τι να κάνω» είπε η Μαίρη. «Ποτέ μου δεν έμαθα άλλον τρόπο ζωής, πέρα από αυτόν εδώ δίπλα στο ποτάμι, και ούτε θέλω να μάθω. Αν θέλω να πάω στην πόλη, πάω μέχρι το Χέλστον, μου φτάνει και μου περισσεύει. Καλά είμαι εδώ που κάθομαι, με τα λίγα κοτοπουλάκια που μας μέινανε, και τα λαχανικά στον κήπο, και τη γριά γουρούνα, κι εκείνη την παλιόβαρκα στο ποτάμι. Τι να πάω να κάνω στο Μπόντμιν με τη θεία μου την Πάσιενς;»

«Ένα κορίτσι δεν μπορεί να μένει μοναχό του, Μαίρη, γιατί ή θα σαλέψουν τα λογικά του ή θα πάρει στραβό δρόμο. Ή το ένα ή το άλλο θα γίνει. Την ξέχασες την καημένη τη Σου, που περπατούσε μεσάνυχτα με την πανσέληνο, στον αυλόγυρο της εκκλησιάς και φώναζε τον εραστή που ποτέ δεν είχε; Κι ήταν και μια άλλη, πριν γεννηθείς εσύ, που άφησε ένα ορφανό δεκάξι χρονών. Έφυγε και πήγε στο Φόλμιαουθ να ζήσει με τους ναύτες.

»Δε θα ησυχάσω ποτέ στον τάφο μου, ούτε κι ο πατέρας σου, αν δε σ' αφήσουμε σε σίγουρα χέρια. Θα σ' αρέσει η θεία Πάσιενς, θα δεις. Πάντα ήταν πρώτη στα χωρατά και στα παιχνίδια, πάντα γελαστή, με μια καρδιά που χωρούσε όλον τον κόσμο. Θυμάσαι που ήρθε εδώ, πριν από δώδεκα χρόνια; Φορούσε κορδέλες στο καπελάκι της και μεταξωτό μεσοφόρι. Ήταν θυμάμαι κι ένας τύπος στο Τριλογουόρεν που τη γλυκοκοίταζε, αλλά εκείνη έλεγε πως της έπεφτε πολύ λίγος».

Ναι, τη θυμόταν η Μαίρη τη θεία Πάσιενς, με τη σγουρή της φράντζα και τα μεγάλα γαλάζια μάτια. Θυμόταν πώς γελούσε και αστειευόταν, πώς ανασήκωνε τα φουστάνια της και πατούσε στις μύτες, για να μη λερωθεί από τις λάσπες στην αυλή. Ήταν όμορφη σαν νεράιδα.

«Δεν έχω ιδέα τι σόι άνθρωπος είναι αυτός ο θείος σου ο Τζόσουα» είπε η μητέρα της. «Ούτε που τον είδα ποτέ μου, αλλά ούτε και ξέρω κανέναν που να τον ξέρει. Όταν όμως η θεία σου τον παντρεύτηκε, εδώ και δέκα χρόνια, ανήμερα του Αγίου Μιχαήλ, μου έγγραψε ένα σωρό ανοησίες, απ' αυτές που φαντάζεσαι ότι μπορεί να γράψει ένα τρελοκόριτσο κι όχι μια γυναίκα πάνω από τα τριάντα».

«Θα με περάσουν για άξεστη» είπε αργά η Μαίρη. «Εγώ δεν έχω τους λεπτούς τρόπους που φαντάζονται. Δε θα έχουμε ούτε τι να πούμε μεταξύ μας».

«Θα σ' αγαπήσουν γι' αυτό που είσαι, κι όχι για τους τρόπους σου ή τα νάζια σου. Θέλω να μου υποσχεθείς, παιδί μου, πως όταν εγώ φύγω, θα γράψεις στη θεία σου την Πάσιενς και θα της πεις πως η τελευταία μου επιθυμία, και η πιο μεγάλη, ήταν να πας να μείνεις κοντά τους».

«Σου το υπόσχομαι» είπε η Μαίρη, όμως η καρδιά της ήταν βαριά και πικραμένη στη σκέψη ότι την περίμενε ένα μέλλον τόσο αβέβαιο και τόσο διαφορετικό, χωρίς αυτά που αγάπησε και συνήθισε όλα αυτά τα χρόνια, χωρίς τη γνώριμη κι αγαπημένη γη τριγύρω της, που τη βοηθούσε ν' αντέχει στις δύσκολες στιγμές.

Μέρα με τη μέρα, η μητέρα αδυνάτιζε. Η ζωή έφευγε από μέσα της

λίγη λίγη. Αργοπέθαινε, ώσπου πέρασε ο θερισμός και τέλειωσε η συγκομιδή των καρπών. Άντεξε και μέχρι που έπεσαν τα πρώτα φύλλα του φθινοπώρου. Όμως, σαν έφτασαν οι πρώτες πρωινές παγωνιές, και ο παγετός έκατσε για τα καλά στο χώμα, όταν το φουσκωμένο ποτάμι άρχισε να τρέχει ορμητικό για να συναντήσει τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, που τα κύματά της έσπαγαν με θόρυβο στην ακτή του Χέλφορντ, η χήρα στριφογύριζε ανήσυχη στο κρεβάτι της, τραβώντας τα σεντόνια. Φώναζε τη Μαίρη με το όνομα του νεκρού άντρα της και μιλούσε για πράγματα περασμένα και για ανθρώπους που η Μαίρη δεν είχε ποτέ της γνωρίσει. Για τρεις μέρες έζησε σ' έναν μικρό δικό της κόσμο, και την τέταρτη μέρα πέθανε.

Η Μαίρη παρακολουθούσε ένα ένα τα πράγματα που είχε αγαπήσει και πονέσει, να περνούν σε ξένα χέρια. Τα ζωντανά πουλήθηκαν στο παζάρι του Χέλστον. Τα έπιπλα τα αγόρασαν οι γείτονες, μέχρι το τελευταίο. Ένας τύπος από το Κόβερρακ που καλόβλεπε το σπίτι, το αγόρασε τελικά. Με μια πίπα στο στόμα, περιδιάβαινε στην αυλή και με το δάχτυλο έδειχνε τα σημεία όπου σκεφτόταν να κάνει αλλαγές, ή τα δέντρα που θα έκοβε γιατί του έκρυβαν τη θέα. Η Μαίρη τον παρατηρούσε με βουβή απέχθεια από το παράθυρό της, ενώ συμμαζέυε τα λιγούσια της υπάρχοντα και τα ταχτοποιούσε στο μπαούλο του πατέρα της.

Ο ξένος από το Κόβερρακ την έκανε να νιώθει παρείσακτη μέσα στο ίδιο της το σπίτι. Από το βλέμμα του καταλάβαινε πως δεν έβλεπε την ώρα να του αδειάσει τη γωνιά, αλλά κι εκείνη δεν έβλεπε την ώρα να φύγει και να γυρίσει την πλάτη της για πάντα σ' όλα αυτά. Διάβασε γι' άλλη μια φορά το γράμμα της θείας της, γραμμένο με χέρι τρεμάμενο, σε λιτό χαρτί. Της έγραφε πόσο λυπήθηκε με το πλήγμα που βρήκε την ανιψιά της, ότι δεν είχε ιδέα πως η αδελφή της ήταν τόσο άρρωστη, είχε εξάλλου τόσα χρόνια να επισκεφτεί το Χέλφορντ. Και συνέχιζε: «Ίσως δε γνωρίζεις ότι υπήρξαν αλλαγές εδώ σε μας. Δε ζω πια στο Μπόντμιν, αλλά σχεδόν δώδεκα μίλια πιο έξω, στον δρόμο προς το Λόνσεστον. Εί-

να άγριο και μοναχικό το μέρος, κι αν αποφάσιζες να έρθεις σε μας, θα χαιρόμουν πολύ τη συντροφιά σου, ιδιαίτερα τον χειμώνα. Ρώτησα και τον θείο σου και μου είπε ότι δεν τον πειράζει, αρκεί να είσαι λιγόλογη, λέει, και να μη φλυαρείς, κι αυτός θα βοηθήσει όπου χρειαστεί. Δεν μπορεί να σου δίνει χρήματα ή να σε θρέφει για το τίποτα, όπως καταλαβαίνεις. Γι' αυτό, υπολογίζει πως θα του δώσεις ένα χεράκι στο μπαρ, για να του ανταποδώσεις το φαγητό και τη στέγη που θα σου παρέχει. Βλέπεις, ο θεός σου είναι ιδιοκτήτης της Ταβέρνας της Τζαμάικας».

Η Μαίρη δίπλωσε το χαρτί και το έχωσε στο μπαούλο. Ήταν ένα παράξενο καλωσόρισμα, αν σκεφτεί κανείς ότι προερχόταν από τη χαμογελαστή θεία Πάσιενς.

Ένα γράμμα ψυχρό, άδειο, χωρίς ούτε μια λέξη παρηγοριάς, πέρα από το ότι η ανιψιά της δεν έπρεπε να ζητήσει αμοιβή. Η θεία Πάσιενς, με το μεταξωτό της μεσοφόρι και τους ευγενικούς τρόπους, ταβερνιάρισσα! Η Μαίρη κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η μητέρα της αυτό δεν το είχε μάθει ποτέ. Το γράμμα ήταν πολύ διαφορετικό από εκείνο που είχε γραφτεί από την ευτυχισμένη νυφούλα, δέκα χρόνια πριν.

Όμως, η Μαίρη είχε δώσει την υπόσχεσή της, κι έτσι δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει πίσω. Το σπίτι της πουλήθηκε. Δεν τη χωρούσε πια ο τόπος. Όποια κι αν ήταν η υποδοχή, η θεία της ήταν η μοναδική αδελφή της μητέρας της κι αυτό ήταν το μόνο που έπρεπε πραγματικά να θυμάται. Πίσω της άφηνε την παλιά της ζωή –το αγαπημένο της αγρόκτημα και τα κρυστάλλινα νερά του Χέλφορντ. Μπροστά της την περίμενε το μέλλον –και η Ταβέρνα της Τζαμάικας.

Κι έτσι η Μαίρη Γέλαν βρέθηκε στην άμαξα που τριζόντας και αγκομαχώντας κατευθυνόταν από το Χέλστον στα βόρεια σύνορα, μέσα από την πόλη του Τρούρο, στην κορφή του Φαλ, με τις ατέλειωτες στέγες του, τους μεγάλους πέτρινους δρόμους, τον γαλάζιο ουρανό πάνω από το κεφάλι της που θύμιζε νότο, τον κόσμο στις εξώπορτες να χαμογελά και να χαιρετά, καθώς η άμαξα περνούσε κροταλίζοντας στο λιθό-

σρωπο. Όταν, όμως, το Τρούρο χάθηκε πέρα μακριά στην κοιλάδα, ο ουρανός συννέφιασε, κι όσο έβλεπε το μάτι, δεξιά κι αριστερά απ' τη μεγάλη δημοσιά, η γη ήταν ξερή κι ακαλλιέργητη. Σκόρπια χωριά εδώ κι εκεί, και λιγοστά χαμογελαστά πρόσωπα στις εξώπορτες. Τα δέντρα ήταν σπάνια, όσο για ανθισμένους φράχτες, πουθενά. Ο αέρας άρχισε να φυσά κι έφερε μαζί του τη βροχή. Κι έτσι η άμαξα διέσχισε το Μπόντμιν, ίδια γκριζο κι απειλητικό σαν τους λόφους που το περιτριγύριζαν. Ένας ένας οι επιβάτες συμμαίζευαν τις αποσκευές τους για να κατεβούν, όλοι εκτός από τη Μαίρη, που καθόταν ακόμα στη γωνιά της. Ο αμαξάς, με το πρόσωπο αυλακωμένο από τη βροχή, κοίταξε από το παράθυρο μέσα.

«Στο Λόνσεστον πας;» ρώτησε. «Θα 'ναι πολύ δύσκολο το ταξίδι απόψε μέσα από τους βάλτους. Μπορείς να διανυκτερεύσεις στο Μπόντμιν, ξέρεις, και φεύγεις με την πρωινή άμαξα. Κανένας δεν πρόκειται να ταξιδέψει απόψε, εκτός από σένα».

«Οι δικοί μου θα με περιμένουν» είπε η Μαίρη. «Δε φοβάμαι το ταξίδι. Και δεν πάω στο Λόνσεστον. Εδώ κοντά πάω. Μπορείτε, σας παρακαλώ, να με αφήσετε στην Ταβέρνα της Τζαμαϊκάς;»

Ο άντρας την κοίταξε παραξενεμένος. «Στην Ταβέρνα της Τζαμαϊκάς;» είπε. «Τι δουλειά έχεις εσύ στην Ταβέρνα της Τζαμαϊκάς; Δεν είναι μέρος αυτό για ένα κορίτσι. Κάποιο λάθος έχεις κάνει, στα σίγουρα». Την κοίταξε έντονα, χωρίς να την πιστεύει.

«Μπα, έχω ακούσει ότι είναι πολύ μοναχικό μέρος» είπε η Μαίρη, «αλλά έτσι κι αλλιώς εμένα η πόλη δε μου ταιριάζει. Στον ποταμό Χέλφορντ, απ' όπου έρχομαι, είναι ήσυχα χειμώνα καλοκαίρι, κι όμως δεν ένιωθα καθόλου μόνη εκεί πέρα».

«Εγώ δεν είπα τίποτα για μοναξιά» έκανε ο άντρας. «Είσαι ξένη στα μέρη μας κι ίσως δεν καταλαβαίνεις. Δεν είναι τα είκοσι μίλια μέσα στον βάλτο που σκέφτομαι, αν και οι περισσότερες γυναίκες θα έτρεμαν και μόνο με την ιδέα. Στάσου, στάσου μια στιγμή». Στράφηκε και

φώναξε πάνω από τον ώμο του σε μια γυναίκα που στεκόταν στο κατώφλι του Ρόγιαλ κι άναβε τη λάμπα, γιατί είχε ήδη αρχίσει να νυχτώνει.

«Κυρία» είπε, «για ελάτε εδώ σας παρακαλώ να κουβεντιάσετε μ' αυτό το νεαρό κορίτσι. Μου είπαν πως πήγαινε στο Λόνσεστον, εκείνη όμως μου ζήτησε να την αφήσω στην Τζαμάικα».

Η γυναίκα κατέβηκε τα σκαλιά και περιεργάστηκε το εσωτερικό της άμαξας.

«Είναι πολύ άγριο το μέρος εκεί πέρα» είπε «κι αν ψάχνεις για δουλειά, δεν πρόκειται να βρεις στις φάρμες. Στους βάλτους δεν τους χωνεύουν τους ξένους. Καλύτερα να δοκιμάσεις την τύχη σου εδώ, στο Μπόντμιν».

Η Μαίρη της χαμογέλασε. «Θα είμαι μια χαρά» της είπε. «Πηγαίνω σε συγγενείς. Ο θείος μου είναι ιδιοκτήτης της Ταβέρνας της Τζαμάικας».

Ακολούθησε μια μακριά σιωπή. Στο γκριζο φως της άμαξας, η Μαίρη διέκρινε τον άντρα και τη γυναίκα να την κοιτάζουν επίμονα. Ένωσε ξαφνικά αμύχανη, ανήσυχη. Ζητούσε μια λέξη καθησυχαστική από τη γυναίκα, όμως δεν ήρθε. Κι ύστερα, η γυναίκα τραβήχτηκε από το παράθυρο, λέγοντας αργά: «Συγνώμη, δε μου πέφτει λόγος, βέβαια, εμένα. Καληνύχτα».

Ο οδηγός άρχισε να σφυρίζει, αναποκοκκινισμένος, σαν να προσπαθούσε να βγει από τη δύσκολη θέση. Η Μαίρη έσκυψε αυθόρμητα μπροστά και άγγιξε το μπράτσο του. «Θα μου πείτε;» είπε. «Δε θα σας παρεξηγήσω, ό,τι κι αν πείτε. Δε συμπαθούν τον θείο μου; Συμβαίνει τίποτα κακό;»

Ο άντρας ήταν φανερά αμύχανος. Μίλησε απότομα αποφεύγοντας το βλέμμα της. «Η Τζαμάικα έχει κακή φήμη» είπε. «Λένε παράξενες ιστορίες, ξέρεις πώς είναι αυτά τα πράγματα. Αλλά δε θέλω να σε στεναχωρήσω. Ίσως και να μην είναι αλήθεια».

«Τι ιστορίες;» ρώτησε η Μαίρη. «Εννοείτε ότι μεθάνε; Μήπως ο θείος μου ενθαρρύνει τις παλιοπαρέες;»

Ο αμαξιάς δεν υπέκυπτε στις ερωτήσεις της. «Δε θέλω να δημιουργήσω ζήτημα» επανέλαβε «και δεν ξέρω τίποτα. Μόνο απ' αυτά που λένε διάφοροι. Καθωσπρέπει κόσμος δεν πάει πια στην Τζαμαϊκά. Αυτό ξέρω μόνο. Τον παλιό καιρό συνηθίζαμε να ποτίζουμε τα άλογα εκεί και στεκόμαστε να τοιμπήσουμε κάτι και να πιούμε μια γουλιά. Τώρα όμως δε σταματάμε πια. Μια καμτσιακιά στο άλογο και τραβάμε γραμμή για τα Πέντε Μονοπάτια. Κι ούτε κι εκεί στεκόμαστε πολύ».

«Και γιατί δεν πηγαίνει ο κόσμος πια; Ποιος είναι ο λόγος;» επέμενε η Μαίρη.

Ο άντρας δίστασε. Έμοιαζε να ψάχνει τις κατάλληλες λέξεις.

«Φοβούνται» είπε τελικά. Κούνησε το κεφάλι. Δεν επρόκειτο να πει ούτε λέξη παραπάνω. Ίσως φαντάστηκε πως της φέροθηκε άξεστα και τη λυπήθηκε, τόσο που την ίδια στιγμή ξανακοίταξε από το παράθυρο και της μίλησε.

«Θα 'θελες ένα φλιτζάνι τσάι, πριν ξεκινήσουμε;» ρώτησε. «Έχεις πολύ δρόμο μπροστά σου, και κάνει κρύο στους βάλτους».

Η Μαίρη κούνησε το κεφάλι. Της είχε τελειώς κοπει η όρεξη, και παρόλο που λίγο τσάι θα τη ζέσταινε, δεν ήθελε να κατεβεί από την άμαξα και να πάει στο Ρόγιαλ, όπου η γυναίκα θα την κοίταζε περίεργα πάλι και ο κόσμος ίσως θα ψιθύριζε διάφορα. Εξάλλου, μια φωνή, δειλή και βασανιστική μέσα της, της ψιθύριζε «Μείνε στο Μπόντμιν, μείνε στο Μπόντμιν» και φοβόταν ότι μόλις βρισκόταν στη θαλπωρή του Ρόγιαλ, μπορεί και να υπέκυπτε στην ιδέα. Όμως, είχε υποσχεθεί στη μητέρα της ότι θα πήγαινε στη θεία Πάσιενς και με κανένα τρόπο δε θα αθετούσε τον λόγο της.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε τότε» είπε ο αμαξιάς. «Απόψε μόνο εσύ ταξιδεύεις στον δρόμο. Πάρε άλλη μια κουβέρτα για τα πόδια σου. Θα χτυπήσω τα άλογα να βιαστούν αφού περάσουμε τον λόφο έξω από το Μπόντμιν, γιατί δεν είναι να στέκεσαι στον δρόμο. Δεν πρόκειται να ησυχάσω, αν δε χωθώ στο κρεβάτι μου στο Λόνσεστον. Δε θα βρεις

και πολλούς να διασκεδιάζουν κόνοντας βόλτες στους βάλτους χειμωνιάτικα, και μάλιστα με τέτοιο παλιόκαιρο». Κοπάνησε την πόρτα και κάθισε στη θέση του.

Η άμαξα κατηφόρισε τρικλιζοντας στον δρόμο, προσπέρασε τα ασφαλή και γεροχτισμένα σπίτια, τα φώτα που τρεμούσβηναν, τους σποραδικούς ανθρώπους που έτρεχαν βιαστικά για το δείπνο, σκυφτοί για ν' αποφύγουν τον αέρα και τη βροχή στα πρόσωπά τους. Από τα κλειστά παράθυρα η Μαίρη μπορούσε να διακρίνει το ζεστό λαμπύρισμα κεριών. Η φωτιά θα άναβε στο τζάκι, το τραπεζομάντιλο στρωμένο στο τραπέζι, η γυναίκα με τα παιδιά της μπροστά στα πιάτα τους, όσο ο πατέρας θα ζέστανε τα χέρια του μπροστά στις ζωηρές φλόγες του τζακιού. Σκέφτηκε τη χαμογελαστή χωρική, που τη συντρόφεψε στο ταξίδι. Αναρωτήθηκε αν τώρα θα καθόταν στο δικό της τραπέζι, με τα παιδιά της ολόγυρα. Πόσο ευχάριστη παρουσία, εκείνα τα κόκκινα σαν τα μύλα μάγουλά της, τα χέρια ροζιασμένα και σκληρά από τις δουλειές! Ένας κόσμος σιγουριάς ανάβλυζε μαζί με τη βαθιά φωνή της! Η φαντασία της Μαίρης έπλαθε ιστορίες. Θα μπορούσε να την είχε ακολουθήσει από την άμαξα και να είχε γυρέψει παρακαλετά τη συντροφιά της. Να της είχε ζητήσει στέγη. Δε θα της έλεγε όχι, γι' αυτό ήταν σίγουρη. Θα υπήρχε ένα χαμόγελο και για εκείνη, ένα φιλικό άγγιγμα, ένα ζεστό κρεβάτι. Θα μάθαινε να υπηρετεί τη γυναίκα και με το πέρασμα του χρόνου θα την αγαπούσε, θα μοιραζόταν τη ζωή μαζί της, θα εξοικειωνόταν με τους δικούς της ανθρώπους.

Τώρα τα άλογα σκαρφάλωναν την απότομη λοφοπλαγιά έξω από την πόλη και κοιτάζοντας από το πίσω παράθυρο της άμαξας, η Μαίρη ήταν σε θέση να δει τα φώτα του Μπόντιν να χάνονται, ένα ένα, ώσπου και το τελευταίο αχνοφέγγισε και χάθηκε κι εκείνο. Τώρα ήταν μονάχη, με τον αέρα και τη βροχή, και δώδεκα ατέλειωτα μίλια ανάμεσα σ' εκείνην και στον προορισμό της.

Αναρωτήθηκε αν έτσι κάπως θα ένιωθε κι ένα πλοίο αφήνοντας τη

σιγουριά του λιμανιού. Κανένα πλοίο δε θα 'νιωθε πιο εγκαταλειμμένο από κείνη, ακόμα κι αν ο άνεμος λυσομανούσε στα ξάρτια του κι η θάλασσα μαστίγωνε το κατάρωμα.

Ήταν σκοτεινά τώρα στην άμαξα. Το φανάρι έδινε ένα αρωσθημένο κιτρινάρικο φως και το ρεύμα που έμπαινε από τη χαραμάδα της οροφής έστελνε τη φλόγα από δω κι από κει, με κίνδυνο να πάρουν φωτιά τα δερμάτινα καθίσματα, τόσο που η Μαίρη θεώρησε καλύτερο να τη σβήσει. Κουβαριασμένη στη γωνιά της, ταλαντευόταν σε κάθε κούνημα της άμαξας και για πρώτη φορά στη ζωή της ένιωσε τη μοχθηρία που έκρυβε μέσα της η μοναξιά. Αυτή η ίδια η άμαξα, που τη νανούριζε όλη μέρα σαν το μωρό στην κούνια, τώρα την απειλούσε σε κάθε τριξίμο, σε κάθε μούγκρισμά της. Ο άνεμος λυσομανούσε στην οροφή και η βροχή, που όσο πήγαινε δυνάμωνε και οι λόφοι δεν την εμπόδιζαν πια, μαστίγωνε τα παράθυρα με καινούρια μανία. Κι από τις δυο πλευρές του δρόμου απλώνονταν αχανείς εκτάσεις. Δέντρα πουθενά, ούτε δρόμοι, σπίτια ή χωριουδάκια, μονάχα ατέλειωτα μίλια ανεμοδαρμένου βάλτου, σκοτεινού κι αδιάβατου, που απλωνόταν σαν την έρημο προς κάποιον αόρατο ορίζοντα. Κανείς δε θα μπορούσε να ζει σ' αυτόν τον έρημο τόπο, σκέφτηκε η Μαίρη, και να μείνει κανονικός άνθρωπος. Ακόμα και τα παιδιά θα γεννιόνταν στρεβλωμένα, σαν εκείνα τα καρβουνιασμένα χαμόγλαδα των θάμνων, που τα τσάκιζε ο άνεμος φυσώντας ασταμάτητα, από ανατολή σε δύση κι από βορρά σε νότο. Και το μυαλό τους, κι αυτό στρεβλωμένο θα ήταν, οι σκέψεις τους κακές, καθώς θα αγωνίζονταν ανάμεσα στο τέλμα και στον γρανίτη, μέσα στους θάμνους και στους θρυμματισμένους βράχους.

Θα ήταν απόγονοι ενός αλλόκοτου είδους ανθρώπων, που έζησαν έχοντας αυτή τη γη σαν μαξιλάρι, κάτω απ' αυτόν τον μελανό ουρανό. Μέσα τους θα είχαν ακόμα κάτι διαβολικό. Ο δρόμος ξεδιπλωνόταν μέσα στο σκοτεινό και σιωπηλό τοπίο κι ούτε ένα φως δε φαινόταν πουθενά, μια σπίδα ελπίδας για τη μικρή ταξιδιώτισσα μέσα στην άμαξα.

Ίσως να μην υπήρχε ούτε ένα σπίτι σ' όλα αυτά τα ατέλειωτα είκοσι ένα μίλια που εκτεινόταν ανάμεσα στο Μπόντμιν και το Λόνσεστον. Ίσως να μην υπήρχε ούτε μια φτωχική καλύβα τσοπάνη, σε κείνη την έρημη δημοσιά. Τίποτα, εκτός από το ζοφερό σημάδι που χάραζε η Ταβέρονα της Τζαμάικας πάνω στο τοπίο.

Η Μαίρη είχε χάσει την αίσθηση του χώρου και του χρόνου. Τα μίλια που διένυσαν μπορεί να ήταν κι εκατό, όσο για την ώρα, ίσως να ήταν και μεσάνυχτα. Άρχισε να γαντζώνεται στην ασφάλεια που της ενέπνεε η άμαξα. Τουλάχιστον εκεί έβρισκε κάποια στοιχεία που της ήταν οικεία. Από το πρωί βρισκόταν εκεί μέσα και ήδη ο χρόνος τής φαινόταν πάρα πολύς. Όσο κι αν αυτό το ατέλειωτο ταξίδι ήταν επιβλητικό, τουλάχιστον οι τέσσερις τοίχοι της άμαξας, ακόμα κι η φθαρμένη οροφή που έσταζε συνέχεια, την προστατεύουν, και η ανακουφιστική παρουσία του αμαξά βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής. Στο τέλος, της φάνηκε ότι ο αμαξάς οδηγούσε πολύ πιο βιαστικά. Τον άκουσε που φώναζε στα άλογα, κι η φωνή του περνούσε δίπλα από το παράθυρό της και χανόταν μακριά.

Ανασήκωσε το πάνω τζάμι του παραθύρου και κοίταξε έξω. Μια ριπή αέρα και βροχής προς στιγμή την τύφλωσε, κι ύστερα, προσπαθώντας με μια κίνηση να διώξει τα μαλλιά της από το πρόσωπό της, είδε ότι η άμαξα ανηφόριζε με τρελό καλπασμό έναν λόφο. Ολόγυρά τους απλωνόταν ο άγριος βαλτότοπος, που διαγραφόταν μελανός μέσα στην ομίχλη και στη βροχή.

Μπροστά της, στην κορυφή και προς τα αριστερά, υπήρχε κάτι σαν κτίριο, απόμερα στον δρόμο. Έβλεπε τις ψηλές του καμινάδες να υψώνονται ζοφερές και σκοτεινές μέσα στη νύχτα. Άλλο σπίτι δεν υπήρχε, ούτε καλύβι. Η Τζαμάικα, αν ήταν αυτή, υψωνόταν μεγαλόπρεπη κι ολομόναχη στους τέσσερις ανέμους. Η Μαίρη έσφιξε πάνω της το πανωφόρι της και το κούμπωσε. Τα άλογα είχαν σταθεί παράμερα, ιδρώνοντας μέσα στη βροχή. Ο ιδρώτας άχνιζε σαν σύννεφο πάνω τους.

Ο οδηγός πήδηξε από τη θέση του, τραβώντας το μπαούλο της.

Έμοιαζε πολύ βιαστικός κι έριχνε συνέχεια κλεφτές ματιές πάνω από τον ώμο του προς το σπίτι.

«Φτάσαμε» είπε, «να, εκεί απέναντι στην αυλή. Αν χτυπήσεις την εξώπορτα, θα σου ανοίξουν. Εγώ να πηγαίνω, γιατί δε θα προλάβω να φτάσω στο Λόνσεστον απόψε». Στη στιγμή σκαρφάλωσε στη θέση του κι έπιασε τα γέμια. Φώναξε στα άλογά του, μαστιγιώνοντάς τα με φανερή ανυπομονησία και ταραχή. Η άμαξα μούγκρισε και κουνήθηκε και ροβόλησε με φούρια τη δημοσιά. Εξαφανίστηκε, λες και ποτέ της δεν υπήρξε, τόσο ξαφνικά την κατάπιε το σκοτάδι.

Η Μαίρη στάθηκε μόνη, με το μπαούλο μπροστά στα πόδια της. Άκουσε τον ήχο του σύρτη που κάποιος τραβούσε μέσα στο σκοτεινό σπίτι πίσω της, κι η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Μια θεόρατη μορφή στεκόταν στην αυλή, κουνώντας ένα φανάρι πέρα δώθε.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια φωνή. «Τι γυρεύεις εδώ;»

Η Μαίρη έκανε ένα βήμα μπροστά και περιεργάστηκε το πρόσωπο του άντρα.

Το φως έλαμψε μπροστά στα μάτια της και την τύφλωσε. Κουνούσε το φανάρι μπρος πίσω στο πρόσωπό της και ξαφνικά έβαλε τα γέλια, αρπάζοντάς την από το μπράτσο και τραβώντας την απότομα προς τη βεράντα.

«Εσύ είσαι, μωρέ;» είπε. «Τελικά, το αποφάσισες να μας έρθεις, ε; Λοιπόν, εγώ είμαι ο θεός σου, ο Τζος Μέρλιν, και σε καλωσορίζω στην Ταβέρνα της Τζαμαϊκας».

Την τράβηξε μέσα στο σπίτι, γελώντας, κι έκλεισε πίσω του την πόρτα, ακουμπώντας το φανάρι πάνω σ' ένα τραπέζι. Τότε κοιτάχτηκαν κατά πρόσωπο.

Daphne Du Maurier

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ ΤΖΑΜΑΪΚΑΣ

Ένα γκρίζο, παγωμένο απομεσήμερο, μια νεαρή κοπέλα, η Μαίρη Γέλαν, φτάνει σ' έναν έρημο βαλτότοπο κοντά στις ακτές της Κορνουάλης, όπου, μέσα στην ερημιά, υψώνεται η Ταβέρνα της Τζαμαϊκας. Ορφανή από γονείς, η Μαίρη νιώθει παγιδευμένη από την πρώτη στιγμή που πατάει το πόδι της σ' αυτόν τον αφιλόξενο τόπο. Βίαιος, μέθυσος και κακός, ο θεϊός της, ο Τζος Μέρλιν, έχει μετατρέψει την ταβέρνα του σε άντρο παρανομίας.

Μάταια η Μαίρη μηχανεύεται τρόπους να δραπετεύσει. Αδυνατώντας να ξεφύγει, βρίσκεται μπλεγμένη, παρά τη θέλησή της, στα εγκληματικά σχέδια που εξυφαίνονται πίσω από τους ετοιμόρροπους τοίχους της ταβέρνας και ερωτεύεται έναν άντρα τον οποίο δεν τολμάει να εμπιστευτεί...

Αριστουργηματικό μυθιστόρημα μυστηρίου και περιπέτειας, και ταυτόχρονα εξαιρετικά γοητευτική σπουδή στο κακό και στις ποικίλες μορφές του, την απανθρωπιά, την απληστία, τη βία και τον φόνο.

«Εκπληκτικό μυθιστόρημα. Την έξοχη αφήγηση της Νπι Μοριέ διαπερνά, από την πρώτη ως την τελευταία σελίδα, ένας ανησυχαστικός ψίθυρος: είναι το κακό που ελλοχεύει παντού.»

THE GUARDIAN

ISBN 978-960-569-555-2

9 789605 169552

Κωδ. μηχ/σης 25.201

www.epbooks.gr